

תת"ע 9318/03/16 - מדינת ישראל נגד הדרי מנחם

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

25 דצמבר 2016

תת"ע 9318-03-16 מדינת ישראל נ' הדרי מנחם

מדינת ישראל
הדרי מנחם
ע"י ב"כ עו"ד לוייתן

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: מאשימה
נגד
הנאשם

הכרעת - דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי הנאשם נהג ברכב (מונית) בצומת הרחובת אלוף שדה ורזיאל ברמת גן וכי לא ציית הוא לאור אדום שהיה ברמזור בכיוון נסיעתו בכך שלא עצר את רכבו לפני קו העצירה והמשיך בנסיעה בניגוד לאור האדום ובניגוד לתקנה 22 (א) לתקנות התעבורה.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באחריותו וזאת במובן זה שהכיר הוא אמנם בכך שנכנס הוא עם מכוניתו לצומת עת היה אור אדום ברמזור בכיוון נסיעתו, אך עם זאת טען (ציטוט): "הנאשם הגיע אל הצומת ובלם ומסתבר שמסיבות חיצוניות הוא לא היה יכול סיים את הבלימה ולהגיע לעצירה טוטאלית לפני קו העצירה בשל כביש רטוב ואולי דברים נוספים ועל כן מיד היטה את הרכב ימינה צמוד לקו המדרכה ולכן עצר בסופו של דבר מספר מטרים בכביש השני מצד ימין צמוד למדרכה".

הנאשם, באמצעות בא כוחו, ויתר על זימון וחקירה של כל עד תביעה בפרשה זו.

לנוכח מהות הכפירה נקבע והתקיים דיון הוכחות.

בדיון ההוכחות, ובהינתן הסכמת ההגנה כאמור בדבר קיום היסודות העובדתיים של העבירה וויתור ההגנה על חקירת כל עד תביעה - נמנעה התביעה, בהסכמת ההגנה שניתנה, מהגשת אותן ראיות שנועדו להוכיח את היסודות העובדתיים של העבירה שכן, כאמור, לא היתה לגביהם מחלוקת.

התביעה הגישה במסגרת ראיותיה בדיון ההוכחות העתק של תצלומי האכיפה מהמערכת א-3, וכן הציגה, במהלך דיון ההוכחות (ולפני כן להגנה) גם את התצלומים הללו בצבע (באמצעות מחשב נייד).

עותק התצלומים סומן ת/1, (ואת אשר הוצג בתצלומים הללו כשהם בצבע, תימצת בית המשפט, בהסכמת הצדדים, לפרוטוקול).

מטעם ההגנה העיד בדיון ההוכחות הנאשם.

מטעם ההגנה לא הוגשו כל ראיות.

הצדדים סיכמו בעל פה.

לאחר שנתתי את דעתי לראיות, לעדויות ולסיכומי הצדדים, מסקנתי היא שמעבר להוכחתן ללא סייג של כל עובדות כתב האישום ויסודות העבירה, גם לא קמה לנאשם כל הגנה.

ולהלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

כאמור, בתיק זה לא קמה מחלוקת בדבר כך שעובדות כתב האישום הן נכונות.

דהיינו - לא קמה מחלוקת בפי ההגנה שהנאשם נהג את מוניתו במקום ובזמן כמפורט בכתב האישום וכי לא ציית לאור האדום שהיה ברמזור בכיוון נסיעתו בכך שלא עצר את רכבו לפני קו העצירה והמשיך בנסיעה בניגוד לאור אדום ברמזור ובניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה.

הגנת הנאשם התמצתה בשתיים:

הגנת צורך, ולחילופין, לשיטתה של ההגנה, טענת זוטי דברים.

דין טענות הגנה אלה להידחות.

ואסביר:

הנאשם נהג בהתקרב לצומת וזאת כאשר לדבריו הוא נע במהירות של 50 קמ"ש.

להלן ציטוט בהקשר זה מדברי הנאשם בחקירתו הראשית: "נסעתי באלוף שדה לכיוון תל השומר ב-50 קמ"ש, התקרבותי לצומת כשהרמזור הראה אור כתום, ניסיתי לבלום, בלמתי. הרגשתי תוך כדי בלימה כי הרכב מחליק ואני מרגיש דפיקות, הרגשתי את האי.בי.אס. שהתחיל לעבוד, הבנתי שלא אספיק לעמוד בקו העצירה, ואמרתי שאני לא רוצה לעצור בתוך הצומת אז משכתי ההגה ימינה, ועצרתי כמה מטרים בפניה ימינה וזהו." (עדות הנאשם בעמ' 6 שורות 3 - 7 לפרוטוקול). (ההדגשה שלי. ע.נ.).

ובכן, חובה הרי היא על פי הדין לנהג המתקרב לצומת להאט את מהירות הנסיעה שלו וזאת, בין היתר, כדי לקדם פני אפשרות סבירה עד מאד בצומת מרומזר, אשר לפיה האור ברמזור יתחלף ויצריך עצירה.

גם בחקירה הנגדית, בתחילתה, חזר וסיפר ואישר הנאשם את דבר מהירותו בהתקרבו אל הצומת (ציטוט):

"ש. אתה אומר שנסעת 50 קמ"ש. אתה מתקרב לצומת מרומזר, למה לא האטת?"

ת. קודם כל המהירות 60, אני מכיר את הצומת, שנים אני עובד ברמת גן, נסעתי כרגיל."

רק לאחר דברים אלה, ורק בהמשכה של החקירה הנגדית, בחר הנאשם, בשפה רפה לטעמי ועפ"י התרשמותי, בכל הכבוד, לטעון כי האט.

ובכן, ובכל הכבוד, עדותו של הנאשם היתה בענין זה של האטה, לטעמי, עדות מתפתחת.

אך זאת ועוד:

על מנת לעמוד בנטל הראיה לענין הגנת הצורך אשר לפי ס' 34 יא לחוק העונשין נדרש דבר מה יותר מאשר השערות בעלמא.

הנאשם, אשר לטענתו חווה אירוע טראומטי לכאורה - אירוע שבו מכוניתו, לטענתו, לא עצרה למרות שלגירסתו צריכה היתה היא לעצור, לא הביא, ואף לא העיד, כל ראשית ראיה אפילו, על דבר מה בכביש או דבר מה במכוניתו אשר יכול היה להביא למצב שלגירסת הנאשם אירע לו.

הרי אם אירע לנאשם אגב נהיגתו בצומת דבר כה חריג יחסית (אשר הביא אותו לכניסה לצומת לתוך נתיב נסיעה בדרך החוצה בעת אור אדום בכיוון נסיעתו), כטענתו, אזי הדעת נותנת שהיה הוא יורד ממוניתו (שהרי לדבריו הוא עצר ממש לאחר שפנה ימינה) כדי לבדוק מה היה על הכביש כביכול או מה השתבש אולי כתקלה במכוניתו.

אלא שהנאשם העיד כי לא ירד לבדוק.

הנאשם גם לא העיד כי חשש או בדק בכל דרך אם יש תקלה ברכבו, אלא לדבריו, פשוט המשיך בנסיעה.

עניין של גשם באותו יום במהלך סוף חודש יולי בעת האירוע, נשלל.

עניין של שמן או כל חומר אחר בכביש, לא זכה לכל תימוכין שהוא, אלא נשאר בגדר השערה רחוקה ובלתי ממוקדת אצל ההגנה.

עניין תקלה ברכב, נשלל, אף לשיטת ההגנה.

החזקה כי דרך נהיגת הנהג (הנאשם) היא שהביאה לאי הציות לאור האדום ברמזור לא הוסרה.

אין די בהשערות רחוקות כי לעמוד בנטל להסירה.

ואף זאת ייאמר :

הגנת הצורך אשר בסעיף 34 יא' לחוק העונשין מסוייגת הרי בסעיף 34 יד' לחוק העונשין אשר כותרתו ועניינו הוא "כניסה למצב בהתנהגות פסולה".

כוונתי בהקשר זה היא לכך שבכל הכבוד והערכה, אינני נותן אמון בעדות (המתפתחת כאמור) של הנאשם כי האט , אלא , כעדותו , כי נהג במהירות של 50 קמ"ש מבלי להאט ומבלי לקדם פני אפשרות כי יידרש לעצור בשל חילופי האור ברמזור (תחילה לצהוב ואח"כ לאדום).

בנסיבות אלה לא קמה הגנת הצורך .

לענין אורות הבלם הנראים בתמונה , אני מוצא צדק בעמדת התביעה על כי הרי האטה מפעילה אף היא את אורות הבלם .

אין בקיום האורות הללו , כשלעצמם, כדי לשנות מתמונת המצב לפיה ההגנה איננה עומדת בנטל דבר טענת ההגנה .

מיותר בשולי הדברים לומר שאינני מתעלם מכך שנטל ההוכחה הוא לעולם כמובן על התביעה וכי כל ענין שבו תיתכן יותר מאפשרות סבירה אחר ראוי שילקח לטובת נאשם, אלא שבמיכלול , ולכשמדובר גם בעבירה מסוג אחריות קפידה, אין כאמור בהשערות בלבד כדי לעמוד בנטל הראיה אשר מונח על כתפי טוען הטענה כביטוי בסעיף 22(ב) לחוק העונשין , וכביטוי באשר נותח כבר לעיל לענין טענת הגנת הצורך וסוגיית ביסוסה.

ובאשר לטענת ההגנה (החילופית) של "זוטי דברים" , הרי שבכל הכבוד אני סבור שכניסת רכב, בצומת מרומזר, לצומת בניגוד לאור האדום, ובהמשך לכך כניסה עם הרכב במלואו לנתיב הנסיעה המיועד לנסיעת כלי רכב בדרך החוצה (כפי במקרה דנן כעולה מתצלומי העבירה) , איננה בגדר זוטי דברים , שכן היא איננה " מעשה קל ערך" (לשון סעיף 34 יז' לחוק העונשין) אלא מעשה אשר בנקל יכול להביא לגרימת תאונת דרכים בצומת ואף חס וחלילה לתאונה קשה.

הנה כי כן - משאין מחלוקת על קיום עובדתי של יסודות העבירה ועל עובדות כתב האישום , ומשנמצא כי לנאשם לא עומדות טענות ההגנה להן טען , מורשע הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ז, 25 דצמבר 2016, במעמד הצדדים